

3.

JÉZUS SZEMÉVEL LÁTNI AZ EMBEREKET

Július 11., szombat délután

A tanítványokat három és fél éven át oktatta a világ legnagyobb Tanítója. Személyesen társalgott, érintkezett velük, és példaadásával képezte ki őket szolgálatukra. Mindennap vele jártak-keltek, beszélgettek, és hallgatták vigaszt adó szavait, melyekkel felüdítette a fáradt és megterhelt embereket. Szemtanúi lehettek csodálatos erejének és hatalmának, mellyel a betegeken és szenvedőkön segített. Tanított a hegy lejtőjén, mialatt körükben ült. Máskor meg a folyó partján vagy az országuton velük haladva Isten országának titkait tárta fel előttük. Mindenütt az üdvtervet fejtegette, ahol nyitott szíveket talált az isteni üzenet befogadására. Más parancsolatot nem adott tanítványainak, csupán ennyit mondott: „Kövessetek engem!” Magával vitte őket városi és vidéki utazásaira, hogy szemtanúi legyenek tanításainak. Utazásaiban elkísérték egyik helyről a másikra; megosztottak szerény eledelén. Gyakran voltak éhesek és fáradtak, akárcsak Ő maga. Vele jártak az utcák tömkelegében, a folyó partján és a magányos pusztában. Az élet minden megnyilvánulásában szemlélhették Őt. – *Az apostolok története*, 17. o.

Személyes szolgálattal kell az emberek közelébe férkőzni. Ha kevesebb időt fordítanánk a prédikálásra, és többet a személyes szolgálatra, nagyobb eredményt látnánk. A szegények terhein könnyíteni, a beteget gondozni, a szomorkodókat és gyászolókat vigasztalni, a tudatlanoakat tanítani, a tapasztalatlanokat tanácsolni kell. Sírjunk a sírókkal, és örüljünk az örülőkkel! A meggyőzés erejével, az ima hatalmával – Isten szeretetének erejével – ez a munka nem lesz, nem lehet gyümölcstelen. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 143. o.

Milyen nagy szeretettel fordul felénk az Úr, amikor hív, hogy minden nehézségünkkel, szenvedésünkkel, bánatunkkal és kétségünkkel jöjjünk hozzá, majd a segítségéről biztosít. Ha megfogjuk Jézus kezét, a lábunkat rá fogja helyezni a sziklára, amelynek alapja minden alpnál biztosabb. Megerősít az Ő ereje által, és megsegít minden erőfeszítésünkben. Ha megtapasztaltuk gyógyító érintését, akkor szoros kapcsolatba kerülünk Krisztussal, és Isten munkatársaivá válunk, de nemcsak a tévelygők helyreállítására, a megtört szívek és lelkek vigasztalására, hanem azért is, hogy bátorságot, hitet és bizalmat kínáljunk fel az embereknek. Az Úr munkatársának ez a küldetése: Jézushoz vezetni a lelkeket, akik eltávolodtak határozott tanításaitól, és hajótörést szenvedtek a bűn rejtett szikláin. Isten megígérte, hogy helyreállítja az ő reménytelennek tűnő életüket. – *The Upward Look*, 162. o.

Július 12., vasárnap – A második érintés

Isten azt szeretné, hogy népe álljon fel, és végezze a számára kiszabott munkát. Nem csak a lekipásztoré a felelősség. A gyülekezet tagjai is részt kell vállaljanak a lélekmentésben... Az Úr ma elhívja a jelenvaló igazságot ismerő gyermekeit, hogy ébredjenek föl álmukból, és váljanak igazi missziómunkásokká az Ő szolgálatában. Rövid az idő, és az Úr munkáját késedelem nélkül kell végezni. – *The Upward Look*, 60. o.

Több krisztusi együttérzésre van szükség; nemcsak azok iránt, akik a szemünkben hibátlanok, hanem az olyan szegények, szenvedők és küzdő lelkek iránt is, akik gyakran hibáznak, vétkeznek és megbánják, akik kísértésbe esnek, és elcsüggednek. Irgalmas Főpapunkhoz hasonlóan gyarlóságaiukon megindulva menjünk oda embertársainkhoz...

A keresztyény indítékok arra köteleznek, hogy megfelelő céltudatossággal, lankadatlan érdeklődéssel, egyre sürgetőbben munkálkodjunk a Sátán csapdájába esett lelkekért. Semmi se hűtse le az elveszettek üdvösségéért való buzgólkodást.

Figyeljük meg, hogy Isten szavából végig kiérződik a Krisztus keresésére késztető sürgetés. Minden alkalmat ragadjunk meg, személyesen és nyilvánosan is, minden érvet soroljunk fel, helyezzünk hatalmas súlyt minden indokra, hogy az embereket a Megváltóhoz vezessük. Minden erőnkkel biztassuk őket, hogy tekintsenek fel Jézusra, és fogadják el önmehtagadó, áldozatos életét. Fejezzük ki azt a reményünket, hogy

minden tőle kapott képességükkel meg fogják dicsőíteni nevét, és ezzel majd örömet szereznek Krisztusnak. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 164. o.

Nagyon könnyen elcsüggedünk, ha valaki nem figyel fel azonnal fáradozásunkra. Addig ne szűnjünk meg munkálkodni valakiért, amíg a remény egyetlen sugarát is látjuk. A drága lelkek túl sokba kerültek önfeláldozó Megváltónknak ahhoz, hogy könnyedén átengedjük őket a kísértő hatalmának... Segítő kéz nélkül sokan önmaguktól sohasem fognak helyreállni, de türelemmel, kitartással a helyes útra lehet őket vezetni. Nekik gyöngéd szavakra, együttérzésre és kézzelfogható segítségre van szükségük... Krisztus meg tudja javítani a legbűnösebbet is, és gyermekévé, Jézus örökostársává teheti a halhatatlan örökségben. Az isteni kegyelem csodája sok embert alkalmassá tehet a hasznos életre. – *Isten csodálatos kegyelme*, 127. o.

Olyan buzgón és kitartóan kell könyörögnünk, mint az a megszorult barát, aki éjfélkor ment el kenyeret kérni. Minél buzgóbban és állhatatosabban kérünk, annál szorosabb lelki egységre jutunk Krisztussal. Több áldást kapunk, mert hitben megerősödünk.

A mi feladatunk imádkozni és hinni. Legyünk éberek, és imádkozunk! Vigyázzunk, imádkozzunk, és az imákat meghallgató Atyával együtt dolgozzunk! Sose felejtjük el, hogy „Isten munkatársai vagyunk” (1Kor 3:9). – *Krisztus példázatai*, 146. o.

Július 13., hétfő – Az elfogadás leckéje

Jézus személyesen érintkezett az emberekkel. Nem különült el azoktól, akiknek segítségre volt szükségük. Meglátogatta őket, megvigasztalta a gyászolókat, meggyógyította a beteget, felrázta a gondatlanokat, és „széjjeljárván jót cselekedett”. Segítsünk mi is ugyanúgy mindenkit, ahogyan Megváltónk tette!

Isten azt kívánja, hogy minden emberrel ismertessük meg kegyelme Igéjét. Ezt legnagyobb mértékben személyes munkával kell elvégeznünk. Ez volt Jézus Krisztus módszere is: munkája főként személyes beszélgetésekből állt. Megbecsülte a csupán egyetlen személyből álló hallgatóságot is, és egy ember által ezrekhez eljutott az üzenet. Nagyon sok emberhez sohasem jut el az evangélium, ha nem visszük el hozzájuk. – *Az én életem ma*, 227. o.

Krisztus – amikor tanított – egyénileg foglalkozott az emberekkel. A tizenkét tanítvánnyal egyen-egyenként volt személyes kapcsolata, közösségben állt velük, úgy képezte őket. Legértékesebb tanácsait magánbeszélgetések keretében, gyakran négy szemközt adta. A nagy tiszteletben álló rabbinak az Olajfák hegyén egy éjszakai eszmecsere során, a megvetett asszonynak Sikár kútjánál a legdrágább kincseket tárta fel, éspedig azért, mert fogékony szívet, nyitott elmét és befogadó lelket látott meg bennük. A Megváltó számára még a nyomában vonuló sokaság sem volt emberek arctalan tömege. Tanításában közvetlenül szólította meg mindenkinek az értelmét, és egyénileg hatott a szívére is. Figyelte hallgatóit, ezért észrevette, amikor felragyogott az arcuk, tekintetükben felcsillant az elfogadás, ami azt jelentette, hogy az igazság megérintette a lelküket. Erre válaszul Krisztus szívében is megpendült az öröm húrja.

Ő mindenkiben meglátta a lehetőségeket. Nem hátrált meg a nem túl ígéretes külső vagy a kedvezőtlen körülmények miatt. Mátét az adószedő asztal mögül hívta el, Pétert pedig a halászháló mellől, hogy tőle tanuljanak.

Ma is ugyanilyen szintű személyes érdeklődés és egyéni fejlődésre való odafigyelés szükséges az oktatás munkájában. – *Nevelés*, 231–232. o.

Az Üdvözítő a legmélyebb kedvességgel fordult az elbukott és szenvedő emberiség felé. Ha követni akarjátok Őt, ezt az együttérzést ápoljátok. Az emberi szenvedéssel szembeni közömbösség helyét vegye át az embertársak szenvedései iránti valós érdeklődés. Az özvegynek, árvának, betegnek, haldoklónak mindig szüksége lesz segítségre. Itt a lehetőség az evangélium hirdetésére, Jézusnak – minden ember reménységének és vigasztalásának – a felmagasztalására. Amikor a testi szenvedést enyhítjük, amikor igazi érdeklődést tanúsítunk a meg-szorodott iránt, a szív megnyílik, hogy mennyei balzsamot tölthessünk bele. Ha Jézusra tekintesz, és tőle veszed a tudást, az erőt és a kegyelmet, akkor képes leszel másoknak is továbbadni vigasztalását, hiszen az Üdvözítő van veled. – *Counsels on Health*, 34. o.

Július 14., kedd – Kezdd ott, ahol vagy!

Krisztus parancsa szerint a tanítványoknak Jeruzsálemben kellett megkezdeniük a munkát. Ez a város volt a színhelye az emberiségért

hozott csodálatra méltó, nagy áldozatának. Ott járt-kelt mint ember, ott beszélt az emberekkel; azonban csak kevesen ismerték fel, hogy milyen közel jött a menny a földhöz! Ott ítélték el és feszítették fel. Sokan voltak, akik titokban hitték, hogy a názáreti Jézus a Messiás; de sokan voltak, akiket a papok és a főemberek megtévesztettek. Nekik kellett hirdetni az evangéliumot. Nekik még hallaniuk kellett a bűnbánatra szóló felhívást. Figyelmeztetni kellett őket arra a csodálatos igazságra, hogy egyedül Krisztus által nyerhetnek bűnbocsánatot. Éppen azon idő alatt prédikáltak a tanítványok a legeredményesebben, míg Jeruzsálem az utolsó hetek megrázó eseményeinek hatása alatt állt. – *Az apostolok története*, 31. o.

Egyikük, András, megtalálta testvérét, és a Megváltóhoz hívta. Ezután történt Filep elhívása, aki viszont elment Nátánaelt megkeresni. Szolgáljanak ezek a példák arra, hogy megtanuljunk a személyes erőfeszítések jelentőségét, hogy közvetlenül forduljunk rokonainkhoz, barátainkhoz, szomszédainkhoz. Vannak, akik egy életen át vallják, hogy ismerik Jézus Krisztust, de személyesen sohasem tettek erőfeszítést, hogy egyetlen lelket is a Megváltóhoz hozzanak...

Sokan rászorulnak a szerető, keresztény szívek szolgálatára. Sokan tönkrementek, akiket meg lehetett volna menteni, ha szomszédaik – egyszerű férfiak és nők – személyesen munkálkodtak volna értük. Sokan személyes elhívásra várnak. Magában a családban, szomszédságban, a városban, ahol élünk, van misszionáriusi munkánk, amelyet Krisztusért végezhetünk. Ha keresztények vagyunk, ez a munka örömszolgálat. Nem mondható el valakiről, hogy megtért, míg nem ébred fel benne a vágy, hogy másoknak is elmondja: milyen hű barátokra talált Jézusban. A megmentő és megszentelő igazságot nem zárhatja be a szívébe. – *Jézus élete*, 141. o.

„Tanúim lesztek” (Csel 1:8) – Jézusnak ezek a szavai nem veszítettek az erejükből. Üdvözítőnk hűséges tanúkat keres a vallási formások napjaiban, azonban még Krisztus hitvalló követői közül is milyen kevesen vannak készen, hogy Mesterükről hűséges, személyes bizonyosságot tegyenek! Sokan elbeszélik, hogy az elmúlt generációk jó és nagy emberei mit tettek, kockáztattak, szenvedtek és örültek. Ékesszólóan vázolják fel az evangélium erejét, amely másokat képesített, hogy nagy szomorúságban is boldogok legyenek, és a legádázabb kísértésekben

is helytálljanak. Azonban míg más keresztényeket olyan komolyan mutatnak be Jézus tanúként, nekik nincs saját, friss, időszerű tapasztalatuk, amit elmondhatnának...

Mit mondhattok magatokról? Milyen lelki harcokat éltetek át, melyek javatokra, mások üdvére és Isten dicsőségére szolgáltak? Ti, akik azt állítjátok, hogy közlitek a világgal az utolsó kegyelmi üzenetet, milyen tapasztalatokat szereztek az igazság ismeretében, és milyen hatással volt az a szívetekre? A jellemetek Jézusról tanúskodik? Tudtok beszélni a krisztusi igazság finomító, nemesítő, megszentelő befolyásáról? Mit láttok és éreztek a Megváltó erejéből? Ilyen tanúkat kíván az Úr, és ezek hiányától szenvednek a gyülekezetek. – *Az evangélium szolgálói*, 273. o.

Július 15., szerda – Nehéz emberekkel...

Tanulmányozd József és Dániel történetét! Az Úr nem hiúsította meg a nekik ártani akarók cselszövéseit, de azokat a próbák és küzdelmek között is benne bízó és kitartó szolgálói javára fordította.

Ameddig ezen a földön élünk, áldatlan hatásoknak vagyunk kitéve. Bosszúságok teszik próbára az idegeinket. De ha jó lelkülettel viseljük el ezeket, jellemünkben keresztény vonások fejlődnek ki. Ha Krisztus lakik bennünk, türelmesek, kedvesek és elnézőek leszünk; vidámak a bosszantások és ingerlések között is. Miközben napról napra és évről évre legyőzzük az énünket, nemes lelkű hőökké formálódunk. Ezt kaptuk feladatként; de Jézus segítsége, kitartó igyekezet, rendíthetetlen elhatározás, folytonos éberség és szüntelen imádkozás nélkül ezt nem lehet megvalósítani. Mindenkinek meg kell vívnia a maga egyéni harcat. Közreműködésünk nélkül Isten sem tudja jellemünket nemessé és életünket hasznossá tenni. Akik kitérnek a harc elől, nem érzik a győzelem ízét és örömét sem. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 487. o.

A szeretetnek, melynek a gyülekezet tagjai körében kellene élnie, gyakran helyet enged a gáncsoskodás, rosszallás, és ezek a vallásgyakorlatoknál is helytelenítésekben és metsző, személyeskedő vágásokban fognak megnyilvánulni. Lelkipásztoraink, a vének és a tagok ilyen dolgokat ne nézzenek el. A gyülekezet szolgálatát végezzük, egyedül Isten dicsőségét tartva szem előtt. Ha a gyülekezetben más-más beállítottságú emberek kerülnek össze tisztviselőkként, hacsak Isten igazsága meg nem lágyította, le nem csillapította jellemük éles pontjait, az

kihat a gyülekezetre. A közösség békéjét és összhangját áldozzák fel a megszenyelt, önző vonások kielégítése árán. Sokan sasszemmel figyelik testvéreik hibáit, miközben tulajdon szívük megvizsgálását, életük megtisztítását elhanyagolják. Ez Isten helytelenítését váltja ki. A gyülekezet tagjai magukra legyenek gyanakvók, saját tetteiket figyeljék bíráló szemmel, nehogy önző indok irányítsa őket, nehogy botlás okai legyenek gyöngé testvéreik számára.

Isten úgy fogadja el az embereket, amint vannak, emberi vonással a jellemükben. Majd ha befogadják a fegyelmezést, ha készek tőle tanulni, akkor szolgálatára képezi ki őket. – *Bizonyágtételek*, 4. köt., 488–489. o.

Krisztus élete olyan vallást alapított, amelyben nincsenek kasztok; olyan vallást, amely közös testvéri kötelékbe von zsidót és pogányt, szabad embert és rabszolgát. Isten előtt nincs különbség...

Jézus nem mellőzött egyetlen embert sem: Ő mindenkinben értéket látott. Gyógyítását mindenkinek felkínálta. Bármilyen embercsoportban találta magát, időhöz és körülményekhez szabott oktatást adott. Ha látta, hogy valaki semmibe veszi vagy bántalmazza társát, még jobban tudatosult benne, hogy milyen szüksége van az embernek az Ő isten-emberi megértésére. Reményt akart ébreszteni a legdurvábbak, a legkevésbé ígéresek szívében is; arra biztatta őket, hogy ők is feddhetetlenné és ártatlanná válhatnak, olyan jellemre téve szert, amely Isten gyermekeként hirdetné őket. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 25. o.

Július 16., csütörtök – A gondviselés teremtette alkalmak

Ha az Úr Ninivébe akar velünk üzenetet küldeni, megvan az oka rá, és nem tetszik neki, ha Joppéba vagy Kapernaumba megyünk. Éppen ott, ahova küld, lehet valakinek szüksége arra a segítségre, amit mi nyújtani tudunk. Aki Filepet az etiópiai komornyikhoz, Pétert a római századoshoz és az izraelita leánykát Naámán, a szíriai hadvezér megsegítésére küldte, ma is elküldi képviselőit – férfiakat, nőket és gyermekeket – azokhoz, akiknek mennyei segítségre és vezetésre van szükségük. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 473. o.

Mennyei angyalok figyelnek a világosságot keresőkre. És együttműködnek azokkal, akik lelkeket igyekeznek megmenteni Krisztusnak.

Angyalok szolgálnak az üdvösség örököseinek érdekében. Ezt bizonyítja Filep és az etiópai szerezcsen esete is.

Mennyei küldött közölte Fileppel a feladatot, amit az etiópai érdekében kellett elvégeznie. Isten angyalai észrevették ezt a világosságot kereső embert. És mint akkor, ma is angyalok vezetik azokat, akik vezetést és útbaigazítást szeretnének nyerni. A Filephez küldött angyal maga is elmehetett volna az etiópai szerezcsenhez, de Isten nem így dolgozik. Az emberekért emberek kell dolgozzanak a menny eszközeiként.

Amikor az Úr közölte Fileppel, hogy mit tegyen... az apostol megértette, hogy Isten szemében minden lélek értékes, és angyalok fognak világosságot hozni az elküldött emberi eszköznek. A menny angyalai nem veszik át az evangélium prédikálásának munkáját. Az angyalok által a Mindenható világosságot küld népének, és ennek a világosságnak népe által kell továbbterjednie az emberek felé. – *In Heavenly Places*, 103. o.

Fülöp és az etiópai esetéből láthatjuk, milyen munkára szólítja föl Isten az Ő népét. Az etiópai népes csoportot képvisel, akik Fülöphöz hasonló hittérítőkre szorulnak, lélekmentőkre, akik meghallják az Úr hangját, és mennek, ahová küldi őket. Vannak ma is, akik olvassák a Szentírást, de nem értik a fontosságát. Isten ismeretében jártas férfiak és nők kellene ide, hogy megmagyarázzák nekik az Igét. – *Bizonyágtételek*, 8. köt., 58. o.

Akinek szíve Isten kegyelmével és szenvedő embertársai szeretetével van tele, az bárhol is van, alkalmat fog találni arra, hogy bátorító szavakat szóljon a megfáradtakhoz. A keresztény munkálkodjon szelíden és alázattal Mesteréért, az élet zaja és nyüzsgése között is megőrizve becsületességét.

Igyekeznünk kell megérteni mások gyengeségét. Nem tudunk sokat a sötétség láncával megkötözöttek próbáiról, akikből hiányzik a határozottság és az erkölcsi erő. – *Isten csodálatos kegyelme*, 127. o.

Július 17., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története, „Az evangélium Szamáriában” című fejezet.
Bizonyágtételek, 3. köt., „A viták következménye” című fejezet.